

นิทานเรื่อง เด็กน้อยกับปีศาจ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กน้อยคนหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ กับแม่ผู้เป็นที่รักของเขา

อยู่มาวันหนึ่ง ในขณะที่เด็กน้อยสะพายย่ามออกไปเก็บผักและหาหน่อไม้ในป่าเพื่อนำมาให้แม่ทำกับข้าว จู่ ๆ เด็กน้อยก็ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังมาจากใต้พื้นดิน

เด็กน้อยนึกถึงคำที่แม่เคยสอนให้เขารู้จักช่วยเหลือผู้อื่น เด็กน้อยจึงตัดสินใจขุดดินจนกระทั่งพบหม้อดินซึ่งมีปีศาจถูกขังอยู่ในนั้น

เมื่อเจ้าปีศาจรู้ว่าเด็กน้อยแสนซื่อเป็นคนขุดดินจนเจอหม้อมนตรา มันจึงแกล้งทำเสียงน่าสงสารแล้วร้องขอให้เด็กน้อยช่วยปล่อยมันออกไปจากหม้อ

เด็กน้อยฟังคำของเจ้าปีศาจก็นึกเห็นใจจนลืมคิดไปหอบคอบ ด้วยเหตุนี้ เขาจึงหลงกลแกะฝ้ายนัตที่ปิดปากหม้อออก แล้วปล่อยให้เจ้าปีศาจร้ายได้เป็นอิสระ

เมื่อเจ้าปีศาจออกมาสู่โลกภายนอก มันก็ส่งเสียงหัวเราะดังลั่น หลังจากนั้น มันก็คว้าตัวเด็กน้อยเอาไว้ด้วยมืออันใหญ่ยักษ์ของมัน พร้อมกับอ้าปากกว้างทำท่าจะจับเด็กน้อยกินให้หายเหว

เด็กน้อยตกใจมากที่เห็นเจ้าปีศาจคิดเนรคุณ แต่เด็กน้อยก็ยังพอมีสติ เขาจึงรีบตะโกนบอกเจ้าปีศาจให้ใจเย็น ๆ แล้วขอร้องเจ้าปีศาจว่า “หากท่านคิดจะกินหนู อย่างน้อย...ในฐานะที่หนูช่วยท่านเอาไว้ หนูอยากขออนุญาตไปลาแม่และขอกินอาหารแสนอร่อยฝีมือแม่อีกสักครั้งจะได้ไหม”

เมื่อเด็กน้อยพูดถึงแม่และอาหารฝีมือแม่ เจ้าปีศาจซึ่งจากแม่มานานก็เห็นใจ มันจึงยอมปล่อยตัวเด็กน้อยเป็นการชั่วคราว โดยมันขอตามไปชิมอาหารที่แม่ของเด็กน้อยทำด้วย

เด็กน้อยโล่งใจที่เขารอดพ้นจากการถูกกินมาได้อย่างหวุดหวิด แต่ในขณะที่เดียวกัน การพาปีศาจกลับบ้านก็เป็นเรื่องที่อันตรายมาก เพราะมันอาจจับแม่ของเขากินเสียอีกคนหนึ่ง เด็กน้อยไม่อยากให้แม่ได้รับอันตราย เขาจึงคิดแผนจัดการกับเจ้าปีศาจด้วยการสืบหาจุดอ่อนของมัน

หลังจากที่เด็กน้อยพาเจ้าปีศาจเดินวนอยู่ในป่าและหลอกถามสลับกับเียนยอต่าง ๆ นานา ในที่สุด เด็กน้อยก็รู้ว่าบุคคลที่เจ้าปีศาจกลัวจนหัวหดก็คือฤๅษีจอมขมังเวทย์ผู้ซึ่งเป็นคนเนรมิตหม้อมนตราและจับเจ้าปีศาจขังเอาไว้มานานนับร้อย ๆ ปี

แม้ตอนนี้เด็กน้อยจะไม่รู้ว่าท่านฤๅษียังมีชีวิตอยู่หรือไม่ แต่เขาก็มีแผนดี ๆ ที่น่าจะทำให้เขาจัดการกับเจ้าปีศาจได้สำเร็จ

เมื่อเด็กน้อยคิดแผนการได้ เขาก็พาปิศาจเดินวนกลับไปยังจุดที่เขาชุดเจอม่อมมนตรา เด็กน้อยรอจังหวะที่เจ้าปิศาจผลอแล้ว จึงรีบทำตามแผนที่วางไว้ จากนั้น เด็กน้อยก็พาปิศาจเดินตรงไปยังชายป่าซึ่งเป็นเส้นทางสู่บ้านของเขา...ในช่วงที่แม่กำลังทำอาหารอยู่พอดี

กลิ่นหอมของอาหารฝีมือแม่ทำให้เจ้าปิศาจท้องร้องจ๊อก ๆ เมื่อเด็กน้อยเห็นเจ้าปิศาจหิวจนขาดสมาธิ เด็กน้อยจึงแกล้งบอกเจ้าปิศาจว่า “ท่านปิศาจจำ หนูเพิ่งนึกได้ว่าที่ปากทางก่อนออกจากป่า มีอาศรมของฤๅษีตั้งอยู่ตรงนั้นด้วย บางทีอาจจะเป็นที่พักของฤๅษีจอมขมังเวทย์ก็ได้ หนูว่าท่านน่าจะแปลงร่างให้เล็กกลงแล้วเข้าไปซ่อนอยู่ในยามของหนูเสียก่อนนะ”

เจ้าปิศาจที่หิวจัดเห็นว่าการเข้าไปหลบอยู่ในยามของเด็กน้อยแสนชื่อไม่ใช่ว่าเรื่องเสียหาย มันจึงแปลงกายแล้วกระโจนเข้าไปในยามของเด็กน้อยอย่างไม่รอช้า

ทันทีที่เจ้าปิศาจกระโดดเข้าไปในยาม เด็กน้อยก็รีบหยิบฝ้ายันต์ที่เขาแอบซุกเอาไว้ออกมา แล้วจัดการนำมันปิดปากห่อมมนตราที่เขาซ่อนเอาไว้ในยามตามแผนที่วางไว้

เมื่อเด็กน้อยใช้ยันต์ของฤๅษีจอมขมังเวทย์ปิดปากห่อมมนตราแล้ว เจ้าปิศาจจึงถูกขังอยู่ในหม้อใบนั้นดังเดิม

เจ้าปิศาจเพิ่งรู้ว่ามันโดนเด็กน้อยหลอกให้หลงกลอย่างคาดไม่ถึง มันพยายามโอด-ครวญสุดชีวิต แต่คราวนี้เด็กน้อยไม่เชื่อคารมของมันอีกแล้ว มีหน้าซ้ำ...เด็กน้อยยังเขียนข้อความเตือนไว้ไม่ให้ใครผลอแกะฝ้ายันต์ออกจากปากหม้ออีกเป็นอันขาด

เด็กน้อยดีใจเหลือเกินที่เขาสามารถจัดการกับเจ้าปิศาจได้สำเร็จ แม้การช่วยเหลือผู้อื่นจะเป็นสิ่งที่ดี แต่เด็กน้อยก็ได้เรียนรู้แล้วว่า เขาควรคิดให้รอบคอบและช่วยแต่คนที่ควรได้รับความช่วยเหลือจริง ๆ เท่านั้น

เด็กน้อยยิ้มและถอนหายใจเฮือกใหญ่ หลังจากนั้น เขาก็จัดการฝังห่อมมนตราให้พันหูพันตาของผู้คนทั้งหลาย

หลังจากเด็กน้อยฝังห่อมมนตราไว้ได้ดินเรียบร้อยแล้ว เขาก็รีบกลับไปหาแม่พร้อมเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง แม่ของเด็กน้อยฟังเรื่องราวด้วยความตกใจแต่ก็ตั้งใจที่ลูกชายปลอดภัย เธอยิ้มและลูบหัวเด็กน้อยเบา ๆ ก่อนจะพูดว่า

"แม่ภูมิใจในตัวเจ้ามากที่เจ้ากล้าหาญและใช้สติแก้ปัญหาได้ดี แต่จงจำไว้ซะลูก ความเมตตาเป็นสิ่งสำคัญ แต่เราต้องดูให้ออกว่าใครควรค่ากับความช่วยเหลือนั้น และอย่าลืมว่า...ไม่ใช่ทุกคนที่เรายื่นมือช่วย จะตอบแทนด้วยความดี"

มาถึงช่วงสุดท้ายของนิทานกันแล้วนะครับ ข้อคิดที่ได้ในวันนี้ คือ การเมตตาอย่างมีปัญญา การช่วยเหลือผู้อื่นนั้น เป็นสิ่งที่ดี แต่ต้องไตร่ตรองให้รอบคอบว่าอีกฝ่ายนั้นสมควรได้รับความช่วยเหลือหรือไม่ เพื่อป้องกันผลเสียที่อาจเกิดขึ้นตามมาได้